

Závěrečná zpráva Lvov

Kvůli šíření nemoci COVID-19 jsem se ze Lvova rozhodla odjet už po šesti týdnech svého pobytu a moje závěrečná zpráva tedy nemůže hovořit za celý semestr. Celá univerzita ale zavřela už 12. 3. (tedy asi týden před mým odjezdem) a sama od sebe mi nedala vědět o žádné formě distanční výuky. Když jsem se potom doptávala, nedostala jsem žádnou možnost zapojit se (až na studium odborné literatury, která ale ve většině nebyla digitalizovaná).

Zapisování předmětů probíhalo velmi zmateně. Musela jsem si vybrat nějaké předměty už asi půl roku před odjezdem, aniž bych věděla, jestli se budou v tom konkrétním semestru vyučovat. Webové stránky jsou pro zahraniční studenty taky velmi nepřehledné, respektive mají tam sice nějakou brožurku, ale když jsem se koordinátorky ptala na nějaké detaily z ní, odpověděla mi, že je to zastaralé a tyto služby pro cizince už nefungují (například program „Buddies“). Také na Lvovské univerzitě nefunguje žádný informační systém a s ním spojená databáze předmětů. Je tedy nutné buď přistoupit na jejich pevně daný rozvrh (studenti si nic nezapisují, ale dostanou to pevně dané od školy), anebo si napříč všemi ročníky vybrat předměty, které by vás zajímaly (tak jsem to dělala já).

Ráda bych taky upozornila na spolupráci s paní Oksanou Palych, tedy koordinátorkou zahraničních studentů. Na e-maily odepisovala velmi nespolehlivě, když jsem jí v jedné zprávě položila více dotazů, vždy mi odpověděla jenom na jeden. Velký problém byl také v tom, že moje potvrzení o přijetí neposlala přímo mě, ale pražské koordinátorce, paní Zuzaně Zahrádkové z rektorátu UK, a ke mně se to dostalo jenom zprostředkovaně. Tento dokument měl ale sloužit jako podklad pro získání víza. Odjela jsem tedy do Lvova bez víza, což ale zase člověka opravňuje maximálně k devadesátidennímu pobytu. Kvůli koronaviru jsem to nemusela řešit, ale jinak by to mohl být velký problém a netuším, jak by to dopadlo. Taky jsem potřebovala podepsanou „Acceptance letter“, a ten mi paní Palych vydala asi až po pěti výzvách. Po této zkušenosti jsem se rozhodla komunikovat radši přímo s vedením fakulty, na níž jsem studovala. (Mají totiž trošku jiný systém a jejich fakulty odpovídají spíše našim katedrám). Tam na mě naopak byli velice milí, zajímali se a se vším mi pomohli.

Kvůli tomu, že se nejednalo o program Erasmus, ale odjela jsem díky bilaterální smlouvě, nedostala jsem automaticky od školy žádné peníze. Je tedy důležité na to myslet dostatečně dlouho dopředu a zažádat si v rámci Fondu mobility. Taky jsem si kromě studia našla ve Lvově práci jako učitelka češtiny v rámci Českého centra. Neměla jsem tudíž zkušenosti s bydlením na kolejích, protože jsem od ČR dostala byt. Spolužáci mi ale říkali, že samotné ubytování je velmi levné (v přepočtu asi 500 Kč / měsíc), ale kvalita tomu také odpovídá, navíc je to poměrně daleko od univerzity. Na druhou stranu je ale ubytování na kolejích dostupné pro všechny, takže se stačí jenom ozvat a dostane ho přiděleno každý.

Říká se, že život na Ukrajině je velmi levný. Nepodepsala bych tuto tezi úplně, protože například potraviny v supermarketech mi přišly srovnatelně drahé jako v Česku. Na druhou stranu ale služby, restaurace a doprava jsou o poznání levnější, takže člověk se nemusí bát užít si i kulturní a gastronomickou stranu Lvova. Velmi bych doporučila využít jejich ukrajinské vnitrostátní vlaky, protože jsou pohodlné, levné a určitě se vyplatí podívat se i po jiných městech (minimálně) západní Ukrajiny.

Do Lvova jsem jela vlakem s přestupem v Košicích a Užhorodě, ale příště bych určitě doporučila autobusovou dopravu. Je levnější, časově méně náročná a taky jezdí přímé linky z větších českých měst. Taky se tak člověk nemusí bát, že nestihne nějaký přípoj kvůli čekání na hranicích.

Myslím si, že Lvovská univerzita opravdu není příliš zvyklá přijímat zahraniční studenty. Jejich přístup bych tedy popsala tak, že všichni byli velmi milí (a taky zvědaví, protože Češku, co se učí ukrajinsky, považovali za velkou exotiku), ale nebyli příliš připravení. Bylo to tedy především na mě, na co se doptám, s kým se začnu bavit... Jednou mě ale oslovila členka jejich studentské rady a nabídla mi, že mě bude zvat na jejich akce.

Kamarády ve Lvově jsem si ale spíše našla v řadách svých studentů z ČR, případně jsem dostala kontakty od lidí z ÚVES FF (hodně lidí ze Lvova přijíždí na pražskou ukrajinistiku na magisterské studium). Taky jsem se před cestou snažila „rozhodit sítě“ a psala jsem si s nějakými lvovskými studenty na webové stránce Interpals. Bohužel ale koronavirus a zavírání institucí začala hned měsíc poté, co jsem do Lvova dorazila a co jsem se stačila rozkoukat, takže příliš kulturních akcí jsem neabsolvovala.

Závěrem bych chtěla říct, že Lvov je krásný sám o sobě a lidé tu ke mně, jakožto k české ukrajinistce, byly velmi milí a přívětiví. Obecně bych ale doporučila Lvov spíše na turistiku nebo na pracovní stáž, protože Univerzita Ivana Franka opravdu není připravená na zahraniční studenty a nepříliš aktivní a schopná koordinátorka jim to ještě znesnadňuje. Taky mi příliš nevyhovoval systém, že bakalářští studenti mají pevně dané předměty a nemohou si vůbec vybírat. Občas jsem se cítila jako na střední škole, a to i ve vztahu učitele a studenta. Nepřišlo mi, že tamní akademici by byli připraveni vést se studenty dialog, takže všechny předměty probíhaly jenom jako frontální přednášky. Můžu ale samozřejmě mluvit jenom za historickou fakultu, na níž jsem studovala.

Co se kvality studia týče, z více zdrojů jsem slyšela, že Univerzita Tarase Ševčenka je kvalitnější a hlavně otevřenější cizincům, takže kdybych si vybírala příště, asi bych jela radši do Kyjeva, případně na Katolickou univerzitu ve Lvově (která je ale soukromá, tudíž zpoplatněná). Na druhou stranu cítím, že i šest týdnů v ukrajinskojazyčném prostředí mi velmi pomohlo se v jazyce zlepšit a nevím, jestli v Kyjevě, kde je velmi běžná ruština, bych dosáhla takového pokroku. Na druhou stranu – přestože se Univerzita Ivana Franka na svých webových stránkách tváří, že je otevřená cizincům a vyučuje anglické kurzy, praxe se ukázala být opravdu jiná a nikomu než člověku, který se učí ukrajinsky, případně už ukrajinsky rozumí, bych tu studium nedoporučovala.

Souhlasím se zveřejněním své závěrečné zprávy. Případní zájemci o studium ve Lvově mě klidně můžou kontaktovat na e-mailu kla.travnickova@gmail.com a já se s nimi o svých zkušenostech ráda pobavím víc.